

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul II, nr.16, Luna OCTOMBRIE 2014

Din cuprins:

- ❖ *Despre Sfinții Brâncoveni;*
- ❖ *Sfinți în Octombrie;*
- ❖ *Evenimente Parohiale;*
- ❖ *Învățăături duhovnicești;*
- ❖ *Jurnal de gospodină;*
- ❖ *Povestea vorbeii;*
- ❖ *Colțul copilăriei;*
- ❖ *Să facem cunoștință...;*
- ❖ *Sfatul medicului;*
- ❖ *Meditații.*

Programul liturgic pe Luna Octombrie 2014

- ❖ **5 Octombrie 2014:** *Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;*
- ❖ **12 Octombrie 2014:** *Duminica a 21-a după Rusalii (A Sfinților Părinți de la Sinodul VII Ecumenic) ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;*
- ❖ **14 Octombrie 2014:** *Marți – Sfânta Cuvioasă Maică Parascheva; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;*
- ❖ **19 Octombrie 2014:** *Duminica a 20-a după Rusalii; (Învierea fiului văduvei din Nain); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;*
- ❖ **26 Octombrie 2014:** *Duminica a 23 – a după Rusalii; (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor); Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;*
- ❖ **27 Octombrie 2014:** *Luni – Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie.*

„Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi.” (Matei 7. 6)

Se zice despre câine că ar fi primul animal domesticit de om și că rolul lui ar fi să-l păzească pe stăpânul său și gospodăria lui. De asemenea se zice că dacă din bucata noastră de pâine vom hrăni un om și-un câine, câinele ne recunoaște, dar omul nu ne mai cunoaște. Cu toate acestea, atunci când câinele turbează, întâi mușcă mâna celui ce l-a hrănit, ca și când nu l-ar fi cunoscut vreodată pe stăpânul său.

Omul a fost făcut de însăși mâna lui Dumnezeu și pus ca stăpân al făpturii. Dar când omul nu pricepe cinstea în care a fost pus de Creatorul său și se lasă condus de instinctele sale, atunci se alătură dobitoacelor celor fără de minte și se aseamănă lor. Și în comportamentul omului

care se leapădă de Dumnezeu vom recunoaște cu ușurință comportamentul animalelor. Dar adevărata problemă este că omul are conștiință, rațiune, simțire și voință. Dacă omul nu ar avea aceste trăsături ale sufletului, am mai înțelege comportamentul lui. Dar când știm că omul are suflet, dar se comportă ca și când nu ar avea, atunci nu putem înțelege cum de își arată colții și mârâie de mânie împotriva fratelui său, cum de se adună în cetele răzbnătorilor și sare la gâtul celui zidit ca el, cum de vrea să demonstreze că este cel mai puternic dintre toți, respectând doar legea junglei.

Mântuitorul ne învață că de ne va greși fratele nostru, să-l muștrăm între noi și el. Dacă nu vrea să ne asculte, atunci să mai luăm un martor cu noi. Dacă nici așa nu vrea să asculte, să-l spunem Bisericii, dar dacă nici de Biserică nu vrea să asculte, atunci să ne fie ca un vameș și ca un păcătos. Ne aducem aminte de femeia cananeiană ce striga în urma Mântuitorului pentru fiica ei bolnavă, cum și-a mărturisit credința, spunând că și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor. Și mai știm de asemenea că trebuie să iertăm fraților noștri și de șaptezeci de ori câte șapte. Atunci cum va trebui să înțelegem cuvintele de mai sus?

Este adevărat că trebuie să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, dar trebuie să avem grijă și cui dăruim cele sfinte ale noastre. Dacă noi vrem să ducem o viață pe placul lui Dumnezeu, atunci se vor găsi oameni „binevoitori”, care vor căuta să ne corupă. Și dacă noi primim sfințenia lui Dumnezeu în viața noastră prin Sfânta Împărtășanie și Sfintele Taine, de ne vom alipi de oamenii trupești și vom vrea să ne asemănăm lor, vom ajunge să fim mai rău ca ei. Sufletul nostru se luptă să stăpânească patimile și prin rugăciune, post, milostenie, smerenie și Sfânta Împărtășanie și cu harul lui Hristos, chiar reușește acest lucru. Patimile stăpânite vor fi asemenea unui câine domesticit. Dar dacă vom crede cumva că ducând o viață de răutate și necurăție asemenea câinilor și porcilor, toate patimile pe care noi ne-am străduit din greu să le stăpânim, se vor întoarce asupra noastră și ne vor sfâșia. În felul acesta se adevărte cuvântul de mai sus al Mântuitorului și cel că nimeni nu poate sluji la doi domni. Așadar nu putem să ducem o viață de sfințenie și plină de virtuțile închipuite de mărgăritare și să o păstrăm, alipindu-ne de cei păcătoși, știind bine că prietenii rele strică obiceiurile bune.

Deci dacă noi ne-am curățit de patimi și ne-am apropiat de Dumnezeu și ne-am sfințit viața în Biserică prin Sfintele Taine, atunci să rămânem în această stare și să nu ne lipim falșilor prieteni care ne îndeamnă la ură, la răzbnare, la necinstirea aproapelui, la depărtarea de slujitorii Sfintelor Altare, de Biserică și în final, de Dumnezeu. Să ne rugăm pentru cei cu sufletul mic și sărac de virtuți, să-i îndemnăm cu sfatul, dar să nu ne prindem în viclesugurile lor. De vom păstra calea cea dreaptă în ascultare și în Biserică, atunci nu vom risipi cele sfinte și mărgăritarele noastre înaintea câinilor și a porcilor, ci vom fi puși la adăpost în casa zidită de omul înțelept pe stâncă, pe care valurile și vânturile nu au clintit-o. Și cum cine se seamănă se adună, să ne străduim cu toată voința noastră să ne adunăm în ceata celor credincioși, care își duc viața în smerenie adevărată, nu prefăcută, în dragoste de Dumnezeu și aproapele, în rugăciune adevărată, păstrându-ne sfințenia și înmulțind mărgăritarele virtuților noastre, pentru a ne arăta pe noi, dar și pe cei care ne urmează, drepti și curați înaintea lui Dumnezeu!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI

DESPRE SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI (4)

Mărturii ale vremii despre arestarea și moartea Domnitorului (I)

Despre arestarea și moartea Domnitorului Constantin Brâncoveanu există numeroase mărturii, multe din ele aparținând unor străini, agenți diplomatici sau economici la Constantinopol. Interesul mare pentru destinul Principelui este motivat și de caracterul considerat irațional, chiar "bestial" al atitudinii turcilor față de "nefericitul" Principe, asta într-o epocă în care cruzimile erau la ordinea zilei. Toate mărturiile sunt unanime în a aprecia că arestarea întregii familii și modul în care a fost regizată moartea celor șase persoane depășesc cu mult limitele acceptabile, chiar și pentru o societate crudă precum era cea otomană. Torturarea și uciderea domnitorului Constantin Brâncoveanu, a fiilor săi și a sfetnicului Ianache, precum și suferințele îndelungate ale restului familiei, luate în sine, fără a ține seama de suferința și jertfa celor vizați, nu sunt nimic altceva decât un exemplu de bestialitate pură, generată de instincte primare. Brusca mazilire de către Înalta Poartă a bătrânului Domnitor, cunoscut și prețuit în Europa, a generat întrebări legitime în ceea ce privește rațiunea gestului făcut de sultan. S-au emis în epocă și printre istoricii care s-au aplecat asupra fenomenului diverse explicații, legate de realitățile geopolitice de la Dunărea de Jos din perioada respectivă, de jocul diplomatic complicat al Brâncoveanului, care i-a fost fatal, cu Imperiul Rusiei și Casa de Habsburg. Deci, trebuia să existe o explicație "savantă", care să țină seama de "înalte rațiuni de stat". Însă, încă de la începutul arestării, diverse persoane au emis și o ipoteză mult mai "banală": cea a "invidiei" otomane pentru legendara avere a prințului valah. Există texte care arată dragostea de arginți a sultanului Ahmet, dragoste împărtășită cu mulți alți slujitori ai Porții, lucru care poate constitui o explicație, mai banală, dar perfect coerentă, a atitudinii conducătorilor otomani.

Primele sentimente ale acestor străini față de drama domnului român sunt de milă profundă. "Bietul" și "nefericitul" sunt cele mai frecvente epitete atribuite Brâncoveanului. Acestea sunt cu atât mai justificate, cu cât arestarea și condamnarea sa sunt datorate unei motivații josnice: banii. Toate mărturiile arată că, în momentul sosirii domnului român la Constantinopol și al întemnițării în închisoarea Celor Șapte Turnuri, toate motivațiile "savante" dispar, iar Brâncoveanu este supus unor chinuri atroce pentru a spune unde își are ascunși banii. Rapoartele consemnează în timp etapele "disciplinării" domnului român, care, pe măsură ce mărturisește, este scos din grotlele închisorii, către niveluri superioare, unde poate respira. Deși se vorbea că, dacă va da toată averea sa în mâinile sultanului, va scăpa cu viață, cei mai experimentați au prevăzut din timp că Principele valah va sfârși în cele din urmă ucis, pentru că aurul stârnește patimi grele. De altfel, unul din rapoarte, reprodus mai jos, arată că turcii, orbiți

de legenda marii averi a lui Vodă Brâncoveanu, îi cer în schimbul libertății o sumă absolut colosală. Știind că spusese de tot ce avea, domnul român și-a dat seama că acesta e sfârșitul.

În ceea ce privește martiriul domnului și al fiilor acestuia, toți cei care scriu sunt de acord asupra caracterului bestial al acestuia. Motivațiile și detaliile evenimentului diferă însă destul de mult. În ceea ce privește motivele otomane, tindem să credem că alegerea zilei supliciului (Praznicul Adormirii Maicii Domnului), care cădea în anul 1714 Duminică, a fost un gest împotriva "ghiaurilor" infideli Porții, iar actul barbar a fost un avertisment adresat viitorilor domni din Țările Române, ca să rămână fideli sultanului și să nu mai "ascundă" banii cuveniți lui. Dimensiunea martirică a actului morții Brâncovenilor, deși nu este prezentă în toate mărturiile, este subliniată totuși adesea, prin gesturi și atitudini relatate diferit, uneori dramatizate, dar care arată cum creștinii din Constantinopol au văzut de la început în uciderea acestor oameni nevinovați un act de jertfă, cu caracter martiric. În cele ce urmează, vom prezenta mărturiile ale vremii despre uciderea Sfinților Martiri Brâncoveni, ce vor evidenția faptul că înaintea uciderii, au fost torturați pentru a-și mărturisi averile.

"Înspre Constantinopol, nenorocitul domn Brâncoveanu a fost întovărășit de Marele Imbrohor sau întâiul comis al Sultanului. Aici l-au închis la Cele Șapte Turnuri, împreună cu soția lui și cinci sau șase fii sau gineri, după ce pe dânsul și pe ai săi i-au cercetat până la piele și i-au despiat de toate averile lor. După care l-au dus pe acest principe nenorocit și pe acei fii ai lui, precum și trei boieri fruntași, într-o groapă adâncă sub pământ, unde din lipsă de lumină nu pot arde lumânări, nici candelă, despărțit de soția lui. Se vede bine că dânsul nu se va izbăvi și va fi chinuit atât timp până se va descoperi unde-i este ascunsă rămășița banilor și averilor" (Scrisoare, Hochepped, 15 mai 1714; N.B.: datele sunt după stilul nou, fiind scrise de occidentali, 31 august 1714 stil nou - 15 august 1714 stil vechi).

"Acesta (Brâncoveanu) a fost închis, împreună cu soția, fiii și toată familia, în cele Șapte Turnuri; averile sale sunt adunate de peste tot, inclusiv bunurile mobile, lucrurile cele mai mărunte și cele de duzină, toate urmând să fie vândute la licitație pentru a obține bani" (Raport, Alvise Mocenigo și Andrea Memmo, 26 mai 1714). "Domnul muntenesc mazil, arătând unde-i este cea mai mare parte din averi, a fost strămutat zilele acestea din așa-numita Groapă a Sângelui, într-o odaie de sus a Celor Șapte Turnuri" (Scrisoare, Colyer, iunie 1714)

"Mai departe, vizirul ar fi vorbit cu noul ambasador venețian, cât și cu acel care pleacă, despre oarecare înscris din care se arată că Domnul mazil al Țării Românești, care stă încă prins în Cele Șapte Turnuri, a cedat Porții o sumă de 800 de pungi sau 400.000 de lei, ce a depus-o în Banca Republicii Veneției, cu rugămintea ca să se facă astfel încât valoarea acestor bani, care au căzut acum în stăpânirea Sultanului, să fie trimisă cât de repede. Mi se pare adevărat lucru că acel Domn mazil al Țării Românești, după ce-l vor fi jumulit bine, la urmă își va pierde și viața" (Scrisoare, Hochepped, 22 iunie 1714).

"Domnul muntenesc mazil, arătând pe fiece zi mai mult din averile sale și mărturisind că în Ardeal are trei moșii cumpărate, e ținut acum de Bostangi-bașa, strict păzit, și amenințat zilnic că va fi chinuit, dacă nu va destăinui totul de bunăvoie" (Scrisoare, Colyer, iulie 1714).

În numărul următor vom reveni cu partea a doua a prezentului articol.

SFINȚI ÎN OCTOMBRIE

5 Octombrie 2014: Pomenirea Sfintei Mucenițe Haritina

Aceasta a trăit în vremea împăratului Dioclețian și a comitelui Dometie. Rămasă orfană de părinți, copila Haritina, tânără fiind, a fost luată, ca slujnică în casă, de un om bun și milostiv, Claudie, care a crescut-o ca pe fiica sa și a îngrijit-o ca pe firescul său copil. Și avea de ce s-o îngrijească astfel, că era blândă, smerită, ascultătoare, tăcută, curată și înțeleaptă, dar, mai ales, ea era creștină în ascuns și crezând, s-a jurat să fie toată viața mireasa lui Hristos. Și se bucura Claudie de viața ei curată și sfântă. Iar ea în cămara ei, pe cei ce o cercetau îi învăța Legea Domnului, ziua și noaptea, aducând pe mulți necredincioși la credință și fiind tuturor pildă.

Deci, aflând comitele că este creștină, a scris stăpânului ei să o trimită la dânsul, pentru cercetare. Iar Claudie nu voia să o dea pe mâna ostașilor. Dar ea îi zicea: "Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucură că mă voi socoti jertfa lui Dumnezeu și pentru păcatele tale și pentru ale mele". Deci, zicând el: "Pomenește-mă și pe mine la ceresul Împărat", o trimise pe ea cu ostașii la dregător. Și sosind ea înaintea acestuia și pe Hristos mărturisind, i-au ras capul și i-au turnat pe cap jăratic de cărbuni aprinși. Și cu frigări de fier înroșit în foc, i-au impuns pieptul și coastele. Apoi, i-au legat de gât o piatră grea și au aruncat-o în mare. Și, ieșind vie, s-a arătat iarași comitelui, care mult a chinuit-o, scoțându-i din rădăcină unghiile de la mâini și de la picioare și dinții, după care Sfânta și-a dat duhul lui Dumnezeu.

12 Octombrie 2014: Pomenirea Sfinților Mucenici Prov, Tarah și Andronic

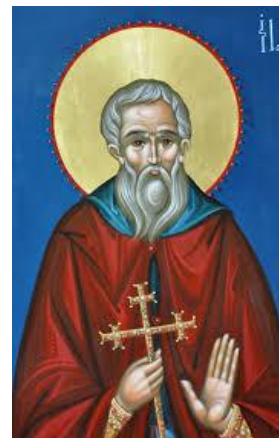

Aceștia au trăit pe când stăpâna Dioclețian împăratul (286-305) și, prinși că sunt creștini, în cetatea Pompeiapore, au fost aduși la judecată înaintea dregătorului Flavian. Și era Tarah bătrân cu vârsta, roman cu neamul și cu slujbă de ostaș. Prov era din Tracia, iar Andronic din cetatea Efesului. Toți trei au mărturisit credința lor în Domnul nostru Iisus Hristos și toți trei au fost dați la chinuri. Au fost bătuți peste gură, li s-au zdrobit fălcile cu pietre, li s-au smuls dinții, au fost bătuți cu vergi peste pânțele, pieptul le-a fost împuns cu țepușe înroșite în foc, dar ei au mărturisit pe Hristos cu și mai multă îndrăzneală. Au fost supuși atunci la și mai grele chinuri; i-au tăvălit pe cărbuni aprinși, au fost spânzurați cu capul în jos, iar dedesupt, înăbușiți cu un fum greu și înecăcios; pe nări li s-au turnat oțet cu sare și muștar, le-au fost tăiate buzele, limba și urechile, le-au despicat capul de piele. Zadarnice s-au dovedit și aceste chinuri; Sfinții au rămas neclintii în sfânta lor credință. Deci, neputând ei să se mai miște de mulțimea chinurilor îndurate, s-a dat poruncă să fie aruncați la fiare, dar acestea nu s-au atins de trupurile însângerate ale Sfinților,

așezându-se liniștite lângă ei. În cele din urmă, toti trei au fost tăiați bucăți cu sabia și așa și-au dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, primind cununa muceniciei.

21 Octombrie 2014: Pomenirea Preacuviosului Părintelui nostru Ilarion cel Mare

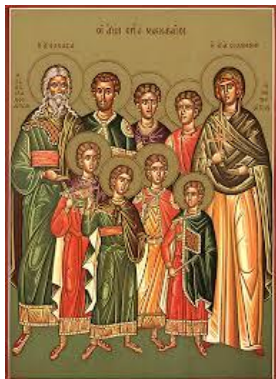
Acest Preacuvios Ilarion s-a născut în ținutul Gaza din Palestina, pe vremea împărăției marelui Constantin (313-337), trăgându-se din părinți necredincioși. A fost trimis de tânăr la Alexandria să învețe carte și, acolo, deprinzând degrabă înțelepciunea pe care lumea o căuta, a descoperit și înțelepciunea cea duhovnicească și, crezând în Hristos, a primit Sfântul Botez. Deci, ardea cu inima de dragostea lui Dumnezeu și gândea în ce chip ar putea să-i placă Lui. Și auzind de Sfântul Antonie cel Mare, a dorit să-l vadă și a mers la dânsul cu sârguință și, făcându-se următor marelui Părinte, a rămas lângă dânsul multă vreme, cunoscând calea care duce la calugăr, la împlinirea sa, la viața lui cea asemenea cu îngerii, la dese rugăciuni cele cu osârdie, la lucrul mâinilor și la osteneala cea neîncetată, la post și înfrânare, la iubire de aproapele și la toată trăirea monahală, cea desăvârșită. Deci, întorcându-se în patria sa și aflând de moartea părinților săi, a împărțit averea rudelor și săracilor, nelăsând nimic pentru sine și lepădându-se de lume, s-a făcut ucenic al Mântuitorului și următor sărăciei Lui. Drept aceea, căutând singurătatea și liniștea pustiei, a mers mai întâi în pustia de lângă Maiuma Gazei, din Palestina. Și viețuind acolo mulți ani, veneau la dânsul noroadele, căutând ajutor în nevoile lor, la sfintele lui rugăciuni, că el plecându-se spre milă, se ruga pentru dânșii, iar Domnul Hristos proslăvea pe sfântul Său, întărind rugăciunea lui cu darul facerii de minuni. Și a străbătut astfel vestea despre el în toată Palestina și se înmulțea numărul ucenicilor. Și zicea după fiecare minune: "Nu s-a făcut aceasta prin puterea noastră, ci prin darul cel iubitor de oameni al Mântuitorului, Care durerile noastre le-a luat asupra Sa. Deci pe El să-L slăvim și să-I mulțumim." Și se înmulțeau mănăstirile în Palestina.

Nesuferind tulburarea mulțimilor și cinstirea oamenilor și primind descoperire de la Dumnezeu, a mers în pustia Peluziei și în cea a Sfântului Antonie, după trecerea din viață a acestuia. Văzând, însă, că nici aici nu poate să se ascundă de oameni, s-a dus în pustia din părțile Libiei, de unde, urcându-se în corabie, a mers în Sicilia, făcând minuni și neprimind răsplată de la nimeni, nici o fărâamă de pâine, că pâinea și-o câștiga împletind coșuri și muncind pământul. Și zicea Sfântul: "Nici aici nu este cu puțință, fiilor, să viețuim. Să mergem în altă parte, unde nimeni nu ne știe pe noi." Și așa s-au dus în taină în Epidaură Dalmației, iar de acolo, după oarecare vreme, fiind slăvit de oameni, s-a dus cu ucenicii săi în insula Ciprului. Căuta un loc pustiu unde să-și sfârșească, în liniște, viața sa. Deci, găsindu-și aici liniștea, după cinci ani de viață, a simțit că i se apropie sfârșitul și grăia cu mintea limpede: "Ieși, suflete al meu, ce te temi? De ce te tulburi? Ai slujit lui Hristos optzeci de ani și te temi de moarte?" Și cu aceste cuvinte și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar trupul lui s-a așezat la Maiuma Palestinei, la mănăstirea lui cea dintâi, încât palestinienii ziceau: "Noi avem trupul Sfântului Ilarion"; iar

ciprioții ziceau: "Noi avem duhul lui." Că ceea ce a fost Sfântul Antonie pentru Egipt, a fost Sfântul Ilarion pentru palestiniei.

28 Octombrie 2014: Sfinții Terentie și Neonila, cu cei șapte fii ai lor

Fericiții Terentie și Neonila erau soți creștini de pe vremea marilor prigoane și au avut șapte fii, pe care i-au crescut în dreapta credință. Trăind ei în aceeași casă, se închinau și slujeau lui Dumnezeu într-ascuns. Pârâți însă și dusi la judecată, ei au mărturisit pe Hristos Dumnezeu adevărat și au defăimat pe idoli. Drept aceea ostașii îi spânzurară pe lemn, strujindu-i fără milă, apoi, stropindu-le cu oțet rănilor, îi ardeau cu foc. Dar Sfinții se rugau lui Dumnezeu în tăcere, îndemnându-se unul pe altul la mucenicie. Și n-a trecut Dumnezeu cu vederea rugăciunile lor, că îngeri nevăzuți, slobozindu-i pe ei din legături, le dădeau tămăduiri, iar păgânii se mirau de tăria lor. I-au legat apoi pe o roată și-i băteau, încât se părea că-i omoară cu adevărat, iar ei nu pătimeau nici o durere. I-au dat, de asemenea, fiarelor spre mâncare, dar, fiarele și-au schimbat cruzimea în blândețe de oaie, la porunca lui Dumnezeu. Deci, văzând păgânii că nu se ating de ei chinurile, li s-au tăiat tuturor capetele, primind astfel cununa muceniei pentru Hristos! Amin.

EVENIMENTE PAROHIALE

Seară duhovnicească la Episcopia Ortodoxă Greacă. În seara zilei de 30 Septembrie 2014, părintele paroh a participat la Biserica „Sfântul Andrei” din Miramar, sediul Episcopiei Ortodoxe Grecești din Wellington, la o seară duhovnicească.

În program a fost săvârșirea Slujbei Vecerniei, apoi s-a servit un ceai și s-au discutat câteva chestiuni de ordin spiritual. Vecernia a fost săvârșită de părintele Nicolae în limbile greacă, engleză și română, în prezența Prea Sfințitului Episcop Amphilochos, a părintelui Meletios de la Mănăstirea Greacă de la Levin și a părintelui monah Savvas, precum și a unui important număr de credincioși ortodocși și aspiranți la ortodoxie, de diverse naționalități: români, greci, ruși, sârbi, sirieni și englezi.

Subiectul temei de discuție a fost „Despre egoism”. Părintele Meletios a pregătit un amplu material despre ce înseamnă egoismul, pe care l-a expus celor prezenți. Egoismul este o barieră în calea desăvârșirii noastre și a iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui. Noi nu putem scăpa de egoism decât prin smerenie, post și rugăciune. A vorbit apoi și părintele Nicolae, care i-a invitat pe cei prezenți să-și imagineze cum ar fi fost dacă Mântuitorul ar fi avut măcar o umbră de

egoism și nu S-ar fi jertfit de bună voie pentru mântuirea întregii lumi. Cum noi trebuie să ne raportăm pe parcursul întregii noastre vieți la exemplul Mântuitorului, trebuie să dăm dovadă de ascultare și smerenie asemenea Lui și atunci egoismul nu va prinde rădăcini în inimile noastre. Părintele Meletios a insistat în continuare că în învățăturile sfinților Părinți se pune accent foarte mult pe înlăturarea barierei dinlăuntrul nostru, care ne împiedică să-l iubim pe aproapele. Au urmat apoi întrebări din partea celor prezenți și răspunsuri din partea părinților Meletios și Nicolae.

În încheierea serii duhovnicești s-a mulțumit lui Dumnezeu pentru bucuria de a fi fost împreună și de a mai fi pus încă o cărămidă la zidirea sufletului!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Ascultați, fiilor, învățătura tatălui și luați aminte să cunoașteți buna chibzuială, căci eu vă dau învățătură bună: Nu părăsiți povăța mea. Căci și eu am fost fecior la tatăl meu, singur, și cu duioșie iubit la mama mea și el mă învăța și-mi zicea: "Inima ta să păstreze cuvintele inimii mele, păzește poruncile mele și vei fi viu. Adună înțelepciune, dobândește pricepere! Nu le uita și nu te depărta de la cuvintele gurii mele! Nu o lepăda și ea te va păzi; iubește-o și ea va sta de veghe. Iată începutul înțelepciunii: Agonisește înțelepciunea și cu prețul a tot ce ai, capătă priceperea. Prețuiește-o mult și ea te va înălța; ea te va ridica în slăvi dacă o vei îmbrățișa. Ea va pune cunună de daruri pe capul tău și te va împodobi cu diademă de mare cinste. Ascultă, fiul meu și primește cuvintele mele și anii vieții tale se vor înmulți. Eu te voi învăța calea înțelepciunii și te voi purta pe căile dreptății. Când vei merge, pașii tăi nu vor șovăi și, chiar de vei alerga, nu te vei poticni. Ține cu tărie învățătura și nu o părăsi, păzește-o căci ea este viața ta. Nu apuca pe calea celor fără de lege și nu păși pe drumul celor răi. Ocolește-o și nu merge pe ea, treci pe alătura și du-te mai departe; căci ei nu dorm până nu făptuiesc rău și nu-i mai prinde somnul până nu fac pe cineva să cadă. Căci ei se hrănesc din pâine agonisită prin fărădelege și beau vin dobândit prin asuprire. Calea dreptilor e ca zarea dimineții ce se mărește mereu până se face ziua mare; iar calea celor fără de lege e ca întunericul și ei nici nu bănuiesc de ce se pot împiedica. Fiul meu, ia aminte la graiurile mele; la povețele mele pleacă-ți urechea ta! Nu le scăpa din ochi, păstrează-le înlăuntrul inimii tale, căci ele sunt viață pentru cei ce le pun în faptă și doctorie pentru tot trupul omenesc. Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea țâșnește viața. Leapădă din gura ta orice cuvinte cu înțeles sucit, alungă de pe buzele tale viclenia. Ochii tăi să privească drept înainte și genele tale drept înainte să caute. Fii cu luare aminte la calea picioarelor tale și toate cărările tale să fie bine chibzuite. Nu te abate nici la dreapta, nici la

stânga, ține piciorul tău departe de rău. Căci cărările drepte le păzește Domnul, iar cele strâmbe sunt căi rele. El va face drepte căile tale și mergerea ta o va face să fie în pace. (Pilde 4. 1 – 29).

JURNAL DE GOSPODINĂ

Prăjitură Caraiman

Ingrediente pentru foi:

- 3 ouă;
- 1 cană zahăr;
- 1 cană ulei;

Ingrediente pentru cremă:

- 1 kg. zahăr;
- 2 l. lapte;
- 5 linguri apă;

Mod de preparare foi:

Amestecăm ouăle cu zahărul, adăugăm laptele și uleiul treptat, bicarbonatul stins în zeamă de lămâie și făina cât cuprinde, rezultând un aluat moale nelipicios. Frământăm compoziția bine și o împărțim în 10 părți egale, care vor fi foile. Întindem foaia pe fundul tăvii de la aragaz pe care am uns-o cu puțin ulei și coacem în cuptor la foc potrivit 5 – 10 min. Foaia trebuie întinsă cât mai subțire. Pe parcurs ce foile se coc, le așezăm una peste alta până le coacem pe toate.

Mod de preparare a cremei:

Caramelizăm zahărul într-o cratiță mare împreună cu cele 5 linguri de apă. Adăugăm treptat făina, lingură cu lingură, amestecând continuu cu un tel sau o lingură de lemn. Adăugăm laptele puțin câte puțin, amestecând continuu cu mare atenție pentru că se va umfla. După ce s-a îngroșat, luăm crema de pe foc și adăugăm margarina și esența. Amestecăm energic cu mixerul.

Ansamblare:

Se oprește o cană mare cu cremă pentru lipitul prăjiturii. Crema fierbinte se pune între foi, ultima foaie rămânând neacoperită cu cremă. Punem deasupra prăjiturii o greutate pentru a o presa. Punem prăjitura la rece până a doua zi când o vom tăia. Prăjitura se taie în trei părți, pe lungimea tăvii, rezultând trei calupi. Fiecare calup de prăjitură se așază la marginea mesei și se taie în diagonală, obținându-se două bucăți care se poziționează cu vârful în sus. Aceste două bucăți le ungem pe interior cu crema pe care am păstrat-o și le lipim, presându-le între palme. Procedăm la fel și cu restul de calupi de prăjitură. Îmbrăcăm prăjitura într-un strat subțire de cremă și presărăm nucă de cocos. O punem la rece pentru două ore. POFTĂ BUNĂ!!!

- 1 cană lapte;
- 1 linguriță bicarbonat;
- Făină cât cuprinde.
- 16 linguri făină;
- 2 pachete margarină;
- Esență de rom.

Ostropel de pui

Ingrediente:

- 1 kg copănele pui;
- 3-4 căței usturoi;
- 300 gr. sos de roșii;

Mod de preparare:

Rumenim ușor copănelele în puțin ulei. Adăugăm usturoiul pisat și îl călim doar atât cât să își lase aroma, 2 – 3 min. Adăugăm sosul de roșii și dăm într-un clocot. Completăm cu apă, adăugăm foile de dafin și asezonăm cu sare și piper. Lăsăm să fiarbă până scade zeama, căpătând consistența de sos. Scoatem pe o farfurie și presărăm mărar verde. Se servește cald cu mămăliguță și murături. **POFTĂ BUNĂ!!!**

- 1 legătură mărar;
- sare, piper;
- 2-3 foi dafin.

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVEȘTEA VORBEI

„Gâștele au salvat Roma!” – În unele țări ale trecutului îndepărtat, animalele erau la mare cinste. Oamenii aveau tendința de a le atribui trăsături omenești, iar trăsăturile și calitățile animalului erau supra-amplificate și transformate în simboluri. În Egiptul antic, printre animalele venerabile se regăseau pisicile, dar și crocodilii. În India chiar și în prezent, vacile se bucură de foarte multă cinste. În Roma antică, acum vreo 2000 de ani, gâștele se bucurau de mare respect și venerație. Cum s-a ajuns la acest lucru? Pe la anul 390 î.Hr, într-o noapte, galii conduși

de un oarecare Brenus, reușesc să „pună stăpânire” pe Capitoliu. Și cum încercau ei să pună stăpânire pe Capitoliu, din cauză că au întâmpinat o rezistență foarte mare din partea romanilor, s-au gândit să ia pe toată lumea prin surprindere și să atace noaptea, dar s-au lovit de o mare problemă: gâștele sacre. Acestea erau crescute în fortăreață pentru cultul Junonei, soția lui Jupiter, corespondenții lui Zeus și Hera din Mitologia greacă. Ei bine, când galii au încercat să intre în Capitoliu, gâștele s-au speriat și au început să facă o hărmălaie de nedescris, trezindu-i și avertizându-i pe romani, care i-au pus pe fugă pe gali. Romanii au văzut în acest fapt un semn divin și de atunci le-au dat o atenție aparte. Erau hrănite cu mare atenție și plimbate în fiecare an prin cetate într-o ceremonie fastuoasă, pentru a reaminti romanilor fapta lor curajoasă. Însă romanii nu au iertat câinilor faptul că au dormit în loc să păzească cetatea. Omagierea gâștelor era însoțită de pedepsirea câinilor. Cel mai puternic câine era sacrificat sub privirile celorlalte patrupeze pentru a le reaminti datoria lor de paznici.

Dar stând strâmb și judecând drept, vinovați nu erau nici câinii, nici alte animale, ci înșiși apărătorii cetății, care deși erau conștienți de pericol, totuși au dormit fără griji. Așadar, prin gălăgia lor, găștele au salvat cetatea. Nu același lucru se poate spune și despre gălăgia oamenilor. Nu-i așa?

COLȚUL COPILĂRIEI

Teste de Logică

I. Deplasează o singură cifră într-o altă poziție, astfel încât operația de mai jos să aibă sens. Care va fi aceasta?

$$26 - 50 = 14$$

- 1) 2;
- 2) 6;
- 3) 5;

- 4) 1;
- 5) 4;
- 6) 0.

Răspuns:

2) 6 – Deplasăm pe 6 și îl facem puterea lui 2 $\rightarrow 2^6 = 64 - 50 = 14$;

II. Te prezinți la un examen. Subiectele pentru examen se află scrise pe 50 de bilete, separat bilete cu subiecte de teorie și respectiv bilete cu exerciții. Trebuie să tragi două bilete, la alegere, fără să le vezi conținutul, fără să știi ce fel de bilete sunt. Spui profesorului că ți-ai dori să-ți pice măcar un bilet cu exerciții. Profesorul însă îți răspunde că oricum ai trage cele două bilete, MĂCAR unul din bilete va fi cu exerciții.

Câte bilete cu exerciții sunt?

- 1) 1;
- 2) 25;
- 3) 26;
- 4) 49;
- 5) 50.

Răspuns:

4) 49

Lacul

de Mihai Eminescu

Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.

Și eu trec de-a lung de maluri,
Parc-ascult și parc-aștept

Ea din trestii să răsară
Și să-mi cadă lin pe piept;

Să sărim în luntrea mică,
Îngânați de glas de ape,
Și să scap din mână cârma,
Și lopețile să-mi scape;

*Să plutim cuprinși de farmec
Sub lumina blândeii lune -
Vântu-n trestii lin foșnească,
Undoioasa apă sune!*

*Dar nu vine... Singuratic
În zadar suspin și sufăr
Lângă lacul cel albastru
Încărcat cu flori de nufăr.*

Vara
de George Coșbuc

*Priveam fără de țintă-n sus -
Într-o sălbatică splendoare
Vedeam Ceahlăul la apus,
Departa-n zări albastre dus,
Un uriaș cu fruntea-n soare,
De pază țării noastre pus,
Și ca o taină călătoare
Un nor cu muntele vecin
Plutea-ntr-acest imens senin
Și n-avea aripi să mai zboare!
Și tot văzduhul era plin
De cântece ciripitoare.*

*Privirile de farmec bete
Mi le-am întors către pământ -
Iar spicele jucau în vânt,
Ca-n horă dup-un vesel cânt
Copilele cu blonde plete,
Când saltă largul lor vestmânt.
În lan erau feciori și fete,*

*Și ei cântau o doină-n cor.
Juca viața-n ochii lor
Și vântul le juca prin plete.
Miei albi fugeau către izvor
Și grauri suri zburau în cete.*

*Cât de frumoasă te-ai gătit,
Natură, tu! Ca o virgină
Cu umblet drag, cu chip iubit!
Aș vrea să plâng de fericit,
Că simt suflarea ta divină,
Că pot să văd ce-ai plăsmuit!
Mi-e inima de lacrimi plină,
Că-n ea s-au îngropat mereu
Ai mei, și-o să mă-ngrop și eu!
O mare e, dar mare lină -*

*Natură, în mormântul meu,
E totul cald, că e lumină!*

Boul și vițelul
de Grigore Alexandrescu

*Un bou ca toți boii, puțin la simțire,
În zilele noastre de soartă-ajutat,
Și decât toți frații mai cu osebite,
Dobândi-n cireadă un post însemnat.
- Un bou în post mare? - Drept, cam
ciudat vine,
Dar asta se-ntâmplă în oricare loc.
Decât multă minte, știu că e mai bine
Să ai totdeauna un dram de noroc.
Așa de-a vieții veselă schimbare,
Cum și de mândrie boul stăpânit,*

*Se credea că este decât toți mai mare,
Că cu dânsul nimeni nu e potrivit.*

*Vițelul atuncea plin de bucurie,
Auzind că unchiul s-a făcut boier,
Că are clăi sumă și livezi o mie:
"Mă duc, zise-ndată, nițel fân să-i cer."
Fără a pierde vreme, vițelul pornește,
Ajunge la unchiu, cearcă a intra;
Dar pe loc o slugă vine și-l oprește:
"Acum doarme, zice, nu-l pot supăra."*

- "Acum doarme? ce fel! pentru-ntâia dată
După prânz să doarmă! Obiceiul lui
Era să nu șază ziua niciodată;
Ăst somn nu prea-mi place, și o să i-o spui."
- Ba să-ți cauți treaba, că mănânci
trânteală;
S-a schimbat boierul, nu e cum îl știi;
Trebuie-nainte-i să mergi cu șfială,
Primit în casă dacă vrei să fii."
La o mojiție atâta de mare
Vițelul răspunde că va aștepta;
Dar unchiu se scoală, pleacă la plimbare,
Pe lângă el trece, fără-a se uita.
Cu mâhnire toate băiatul le vede,
Însă socotește că unchiu-a orbit:

Căci fără-ndoială nu putea crede
Ca buna sa rudă să-l fi ocolit.
A doua zi iarăși prea de dimineață,
Să-i găsească vreme, la dânsul veni:
O slugă, ce-afară îl vedea că-ngheață,
Ca să-i facă bine, de el pomeni.

**"Boierule, zise, așteaptă afară
Ruda dumitale, al doamnei vaci fiu."
- "Cine? a mea rudă? mergi de-l dă pe
scară.
N-am astfel de rude, și nici voi să-l știi!"**

Pagină realizată de doamna Preteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Dumitru Dorin Prunariu (n. 27 septembrie 1952, Brașov) este primul cosmonaut român. La

14 mai 1981 a devenit primul și singurul român care a zburat vreodată în spațiul cosmic. A participat la misiunea Soiuz 40 din cadrul programului spațial „Intercosmos” și a petrecut în spațiu 7 zile, 20 de ore și 42 de minute. Este de profesie inginer aeronautic. A fost pe rând ofițer inginer în cadrul Comandamentului Aviației Militare, șef al Aviației civile Române, președinte al Agenției Spațiale Române, ambasador al României în Federația Rusă, președintele Consiliului de ne-militarizare a spațiului cosmic din cadrul ONU. În prezent are gradul de general maior (cu 2 stele) în rezervă.

George Enescu (1881-1955); S-a născut la Liveni, în județul Botoșani. A studiat la Conservatorul din Viena între anii 1888-1894, continuând la Conservatorul din Paris între anii 1895-1899. Admirat de către regina Elisabeta-Carmen Sylva, va fi adesea invitat să susțină concerte la palatul Peleş din Sinaia. Cele mai importante compoziții ale sale datează de la începutul secolului XX, acum fiind compuse cele două Rapsodii Române (1901-1902), Suita

Nr. 1 pentru orchestră (1903), Simfonie (1905) și Șapte cântece pe versurile lui Clément Marot(1908). Între anii 1921-1931 a compus opera monumentală Oedip, care a avut premiera la Paris în anul 1936, bucurându-se de succes de la prima reprezentatie. A murit la Paris în anul 1955.

SFATUL MEDICULUI

Afecțiuni ale pielii 2

Furunculul, este o inflamație subcutanată infecțioasă și dureroasă, care formează un abces cu supurare abundentă și este format în jurul unui fir de păr și a glandelor sebacee asociate lui. Această infecție care rămâne adesea internă, are tendința să se dezvolte până la evacuarea sub formă de puroi. Furunculul se dezvoltă pe piele, de regulă în jurul unui folicul de păr, zonele cele mai frecvente în care apar fiind axilele, zona inghinală, față, gât, ceafă, fesele. Un carbuncul (sau furunculoză) este un furuncul uriaș sau un grup de furuncule ce se pot dezvolta în diverse părți ale corpului. Furunculele și carbunculele sunt vizibile imediat în timp ce un abces nu se vede deloc sau apare ca o mică umflătură. Majoritatea furunculelor se retrag sau fac un cap și se sparg.

Semnul cel mai evident de furuncul este prezent la nivel tegumentar a unei colecții supranivelată și foarte dureroasă de consistență dură și de dimensiuni reduse (1-2 cm). În zilele următoare zona afectată își mărește dimensiunile și devine și mai dureroasă și mai moale, după care apare o flictenă gălbuie în vârful furuncului. Colecția locală de puroi devine purulentă după 5-7 zile. În cazul acestei afecțiuni, infecția se manifestă uneori foarte vizibil prin apariția unei stări alterate de sănătate. Uneori aceste furuncule sunt însoțite de apariția febrei sau de frisoane și prin mărirea ganglionilor limfatici ce indică astfel prezența unei infecții.

Onicomicoza (ciuperca unghiei), una dintre cele mai frecvente afecțiuni ale unghiilor, este o infecție fungică la una sau mai multe dintre unghii. Infecția cu ciupercă a unghiilor poate debuta ca o pată albă sau galbenă sub vârful unghiilor de la mâini sau de la picioare. Fungii se fixează la nivelul unghiilor, hrănindu-se cu stratul de keratină care se găsește în aceste zone. Când ciuperca pătrunde mai adânc în unghie, aceasta se decolorează, se îngroașă, iar marginile se exfoliază evident, ceea ce devine o problemă cu adevărat inestetică și dureroasă. O astfel de infecție fungică a unghiilor poate fi dificil de tratat și poate recidiva cu ușurință. Cu toate acestea, în acest moment, sunt disponibile o serie de medicamente eficiente în tratarea acestei afecțiuni. Onicomicoza poate fi de mai multe tipuri, în funcție de tipul de ciupercă și de manifestare, și poate avea semne și simptome diferite. Cu siguranță este posibil să aveți o infecție fungică a unghiilor în cazul în care una sau mai multe dintre unghii sunt:

- ♣ îngroșate;
- ♣ fragile, sfărâmicioase, cu margini exfoliate sau zdrențuite;
- ♣ cu formă distorsionată;
- ♣ opace, fără luciu sau strălucire;
- ♣ de culoare închisă(galbenă sau maro), dată de resturile adunate sub unghie.

În același timp unghiile infectate se pot separa de patul unghial, o afecțiune numită onicoliză. Este posibil să simțiți durere la nivelul degetelor de la picioare sau la vârful degetelor de la mâini și să simțiți un miros neplăcut. Odată ce onicomicoza se instalează, ea poate persista pe termen nelimitat dacă nu este supusă tratamentului.

Consultați medicul la primul semn de prezență a infecției fungice la unghiile de la mâini sau de la picioare, care de cele mai multe ori este o pată mică de culoare albă sau galbenă sub vârful unghiei.

Psoriazisul, este o afecțiune dermatologică ce pare să fie legată de o predispoziție genetică corelată cu un răspuns deformat al sistemului imunitar. Manifestările bolii includ erupții roșiatice acoperite de scuame argintii localizate, de obicei, la nivelul genunchilor, coatelor și scalpului. Traumatismele și iritațiile pielii care apar la o persoană cu psoriazis tind să producă la locul respectiv leziuni psoriazice cronice. În general, psoriazisul este caracterizat prin pete roșii, acoperite de cruste alb-argintii, papule și plăci, însoțite uneori de senzația de mâncărime. Există cinci forme de psoriazis: în plăci, gutat, invers, pustular și eritrodermic. Cea mai frecventă formă, psoriazisul în plăci, se manifestă prin erupții roșii acoperite de cruste albe, solzoase, cu contur bine delimitat pe suprafața superficială a pielii. În psoriazisul în plăci pielea inflamată se îngroașă, creând aspectul de solzi alb-argintii. Placa psoriazică prezintă un centru argintiu și are marginile înroșite, bine delimitate. Plăcile apar frecvent la nivelul coatelor și genunchilor, dar pot afecta orice zonă a corpului, inclusiv scalp, palme, tălpile picioarelor și organele genitale. Spre deosebire de eczeme, psoriazisul apare pe partea exterioară a articulației. Unghiile sunt și ele frecvent afectate, se constată depresiuni punctiforme, iar aceste leziuni ale unghiilor pot fi confundate cu onicomicoza. De asemenea, psoriazisul poate provoca inflamarea articulațiilor, afecțiune cunoscută sub numele de artrită psoriazică. Până la 30% dintre persoanele cu psoriazis prezintă și manifestări de artrită psoriazică.

Psoriazisul gutat este o manifestare acută a bolii, caracterizată prin mici leziuni de culoare roșie sau roz, sub formă de papule, ce apar pe piept, brațe, picioare sau scalp. Această formă de psoriazis poate dispărea complet după câteva săptămâni sau se poate transforma în psoriazis în plăci. Se presupune că ar fi urmarea unei infecții streptococice localizate la nivelul gâtului (faringita streptococică). Psoriazisul gutat afectează, în special, copiii și adolescenții.

Psoriazis invers apare când leziunile caracteristice sunt localizate în plicile pielii, în zona axilară, submamară sau între fese. Apar pete roșii, netede și intens pruriginoase. Leziunile se agravează datorită transpirației, iar căldura, traumatismele și infecțiile sunt considerate a juca un rol important în dezvoltarea acestei forme atipice de psoriazis.

Psoriazisul pustular este o formă rară de psoriazis, caracterizat prin vezicule pline de puroi (pustule) ce apar în diferite zone ale corpului.

Psoriazisul eritrodermic este, de asemenea, o afecțiune rară. El afectează aproape toată pielea corpului, provocând prurit intens și senzații puternice de arsură. Efectele psoriazisului eritrodermic asupra organismului sunt extrem de grave, determinând apariția infecțiilor, deshidratării, insuficienței cardiace, hipotermiei și malnutriției.

MEDITAȚII

De ce în această lume sunt oameni bogați și săraci, noi nu putem să spunem. Singur Dumnezeu știe ce este în inima fiecăruia. Nu este al nostru să judecăm, ci să facem milostenie, bine știind că cine dă de pomană săracului, împrumută pe Dumnezeu. Și privirea plină de recunoștință a săracului pe care noi îl miluim, este cu mult mai de preț decât toate onorurile lumești, pentru că în chipul săracului se ascunde Însuși Hristos, Fratele nostru mai mare.

BĂTRÂNUL CERȘETOR

de preot Nicolae Floroiu

Într-o dup-amiază de zi însorită,
În piața din oraș, de oameni ticsită,
Ca un abur trecând printre trecători,
Pribegea cu pași mici un biet cerșetor.

Și nimeni dintr-înșii nicidecum nu-l vedea
Pe omul cu plete de bătrâneți încărcate,
Având pe umeri haina ce o purta,
Ponosită și veche și ruptă în spate...

Și cine-l vedea cerând de mâncare
Cu ochii în lacrimi și privirea stinsă,
Trecea pe alături, ocolind mâna-ntinsă,
Să nu-i calce omul cu opinci în picioare...

Se temeau toți, săracii călători,
Ca nu cumva cel de ani gârbovit,
Bolnav și bătrân, puțin mirositor,
Să le dea și lor boala de sărăcit...

Și-n arșița zilei și văzduhul uscat,
Bătrânul cerșetor, de toți lepădat,
S-a pus jos la umbra unui copăcel...
Dar la el veni gingaș un băiețel!

Cu ochii senini și păr auriu în soare,
Cu pantaloni scurți și tricou îmbrăcat,
Cu pantofiori de piele și șosete-ncălțat,
Îi dă cu mânuța un boț de mâncare!

Și se ridică bietul bătrân pe picioare,
Și-i prinde copilului mâna cu mâna sa mare
Și toată lumea se uită cu încordare
Cum cerșetorul, fără înfricoșare,
Sărută cu lacrimi mânuța cu-n boț de mâncare...